

Denne artikkelen har stått i Ildsjelen nr. 3 - 2002

Å FINNE SITT EGET UTTRYKK

Kanalisert av Rita Eide

Kort om Rita Eide

Det var først da Rita Eide's mangeårige samboer plutselig døde, samtidig som hun selv hadde en nær døden opplevelse at hun endret perspektiv på livet. Kort tid etter begynte hun å åpne opp for kanalisering. Dette var i 1992. Fra da av har hun fungert som en kanal for de høyere dimensjoner til vårt jordiske plan. Hun arbeidet også intensivt med sin egen prosess før hun var klar for å hjelpe andre.

Fra høsten 1997 til våren 2000 har hun formidlet budskap fra energibevisstheten eller sjelen til avdøde Prinsesse Diana.

Hun mottok hennes tanker på engelsk i form av setninger som hun snakket rett inn på lydbånd og siden skrev direkte av. Dette er blitt til boken "Dianas bok - gaven fra himmelen". Det er også kommet ut bok nr.2 av Diana "Møte med Dianas sjel" inkludert en meditasjons-CD, og et tredje manuskript er under oversettelse.

Rita Eide tar imot private telefonkonsultasjoner med kanalisering. Telefon: 66912660
www.ritaide.com

Kanalisering kan kort beskrives som inspirerte ord eller energi fra en høyere kilde, som formidles til mennesker gjennom andre mennesker.

Denne artikkelen er kanalisert for Ildsjelen og er den andre i vår serie om kanalisering.

Hvordan være seg selv, når dere ikke en gang vet hvem dette selvet er?

Å leve i en virkelighet skapt av andre, men uttrykt gjennom hver enkelt, krever mot og vilje. Dere befinner dere i en verden av prestasjoner, generasjoners arbeid som er virkeliggjort gjennom menneskeheten i årtusener. Det å gjøre opprør mot forfedrene er enhver generasjons oppgave, ikke bare i en New Age tid, men likevel mer nå enn noen gang før, for tiden er alltid ny.

Årene som kommer og går er selve livsgrunnlaget deres, men det er også dere selv som har vært her før, ja, hver gang, i hvert eneste menneske! Så dere gjør opprør mot dere selv, ganske enkelt - og derfor fungerer det heller ikke. Å gå imot seg selv er mørkets natur, for da motarbeides lyset i dere.

Dere er lys; dagslys, stjernelys, sollys - det er lyset som er deres indre energi og drivkraft, drevet igjennom av mørket rundt. Skyggene er tvilen som forkaster lyset. Å snakke om lys er lysarbeidernes favorittbeskjeftigelse, men å reise fra dualiteten kan lett bli en flukt fra mørket, som er like mye til stede nå som før, ja, alltid. Personligheten vil nemlig aldri kunne kvitte seg med det, for menneskets vesen er skapt av materie som blir til gjennom tro. Uten tro heller ingen tvil, fordi tvilen skapte troen i utgangspunktet.

Dere lever akkurat det livet dere forventer, fordi dere dypest sett ikke greier å elske dere selv nok til å ville "det beste" for selvet.

I begynnelsen var intet, så kom ordet og lyset - og kommunikasjonsproblemet var et faktum. Mørket fikk et ansikt, materie, uttrykk. Det å definere sanseinntrykkene gjennom ord er selve menneskelivet. Dere er nødt til å ha hverandre som motsatser og støttespillere for å oppleve en meningsfylt tilværelse. Men problemet med hverandre er - nettopp "andre", og ikke "hver" - og en. For alle er enhet, men enheten består av de andre sammen med dere, slik dere forstår det, utenfor dere selv.

Dermed er illusjonenes spill i gang. Det å ikke kunne forstå at alt er deres egne tankeprosjeksjoner og at deres begrensede virkelighet ikke en gang eksisterer utenfor egne tanker og sanser, er hjernekapasitetens vel bevarte hemmelighet. For uten hodet, uten sinnet, stopper verden å eksistere slik dere kjenner den. Da vil tiden bli vertikal i stedet for horisontal.

Den såkalte virkeligheten stopper med her & nå. Selv om dette er den dypeste hemmeligheten som er gjemt i hjertet deres, er den ikke mulig å fatte gjennom kunnskap, det må erfares. Det kalles Opplysning, men har ingenting med informasjon i ord å gjøre. Derfor er dere søkende på den spirituelle veien, tilbake til sannheten, kilden, kjærligheten i dere selv, som er utenfor tid og rom.

All fysisk kjærlighet er betinget, mens den store, magiske og guddommelige kjærlighetsopplevelsen ikke er en følelse i det hele tatt. Det er en erkjennelse av følelsene som et offer for tankene og den mentale og følelsesmessige berg- og dalbanen dere sitter fast i hos hverandre. Å leve uten å "trenge" en annen er utenkelig i den fysiske verden, derfor finner dere alltid sammen, og forblir sammen selv om dere lever i ensomme i tosomhet, fordi ensomheten er verre enn det å være alene, fysisk.

Dere trues av hverandre, men mest av alt er redselen for avvisning et skalkeskjul når det gjelder forholdet til dere selv. For dere lever opp til alle andres forventninger utenom deres egne. Eller slik virker det, mens det egentlig er omvendt. Dere lever akkurat det livet dere forventer, fordi dere dypest sett ikke greier å elske dere selv nok til å ville "det beste" for selvet. Den evige sammenligningen og fordømmelsen ødelegger alt. Å prøve å leve en annens liv, en annens drøm, andres perfektionisme, kommer til uttrykk i selvkritikk, for dere kan jo ikke være noen annen enn dere selv! Men det er jo ikke godt nok, er det vel?

- Hvem og hva skal til for å gjøre dere lykkelige?

- Ingenting.

Intellektuell kunnskap og suksess er forbigående, mens hjertets visdom er ordløs og kan kun måles i deres væren, ikke i ytre verdier.

Ingen kan gjøre det for dere, lykken er ikke til salgs og kan heller ikke kjøpes. Den kan oppleves her og nå, men aldri tas med inn i fremtiden eller tas frem igjen fra fortiden.

Å gi opp sine illusjoner om lykke er første skritt til å nøytralisere følelseslivet. Det finnes ikke noe "mer" å hente - noe å oppnå, fordi alt allerede er tatt vare på gjennom andre. Alt det dere

er og ikke er, er rundt dere, for dere er i alt. Og derfor er dere aldri utenfor hverandre, men inni.

”Å være alt” er umulig å forstå med tankene, derfor velger dere ut noe dere synes dere burde være. Slik finner dere en identitet som dere klamrer dere til, og kaller det for talenter, arbeid, image, personlighet. Og alt er en illusjon bygget på en forestilling om hvem dere er ut fra familie, skolekarakterer, jobbresultater og vennekrets.

Ingenting av det dere trodde var viktig kommer til å vare. Dere vil være like nakne når dere drar fra jorden som da dere kom, bortsett fra det som er lagret i hjertet som visdom. Som erkjennelse og kjærlighet.

Intellektuell kunnskap og suksess er forbigående, mens hjertets visdom er ordløs og kan kun måles i deres væren, ikke i ytre verdier. Dette er sjelen deres, selvet som dere kom inn i kroppen med, og som tar dere ut igjen etter den fysiske død. Sjelsvisdommen tar dere med i

erfaringsliv etter erfaringsliv, og til alle samfunnslag. Dere er fattige og rike, intellektuelle og kunstneriske om hverandre, i tilværelse etter tilværelse, eller mer korrekt; i alle de liv dere ser rundt dere her og nå. Tiden, og dermed reinkarnasjon, blir en illusjon, siden tiden er oppadgående, ikke horisontal.

Fra tidenes morgen har dere søkt tilbake, og iblant også frem. Astrologien og all annen spådomskunst har brakt dere fremover i evolusjon, fordi dere blir dratt forover på bakgrunn av fortiden og de spor dere har etterlatt der. Disse danner mønstre, "blueprints" for fremtiden.

Siden tiden er en sirkel som løfter seg mot midten og dermed blir en spiral, blir inkarnasjonssyklusene og erfaringene hevet opp på høyere og høyere nivå, og skaper dermed evolusjonen. Det er fortsatt deres egen evolusjon vi snakker om, innenfra.

Å finne sitt eget uttrykk i tiden er det store spørsmålet dere nå sliter med, fordi dere lever i en tidsalder som fordrer individualitet som det ultimate uttrykk for det menneskelige potensial. Og slik er det, men husk at uttrykket er inni dere, ikke utenfor.

Utenfor finnes bare speil som reflekterer deres tanker og ideer tilbake. Dere kan aldri møte en eneste tanke som dere ikke selv på et eller annet tidspunkt har sendt ut, for slik har dere skapt deres eget selvbilde. Dermed sier det seg selv at den eneste måten å bryte negative mønstre er å slutte å projisere, og i stedet akseptere alt dere ser og opplever både innenfor og utenfor øynene.

Å tenke er å være, har det vært hevdet, men dette stemmer ikke. Det å kun "være" skaper ikke tanker, det er en tilstand av fred og ubegrunnet lykke.

Alt som foregår på sanseplanet skaper virtuelle inntrykk, og deres væremåte, eller måten dere forholder dere til denne illustrerte virkeligheten, skaper følelsene som igjen danner tankeomkretsen som driver dere fremover.

Å tenke er å være, har det vært hevdet, men dette stemmer ikke. Det å kun "være" skaper ikke tanker, det er en tilstand av fred og ubegrunnet lykke. Så lenge dere er fanget i følelser og tanker om deres egen væren går tiden og livet videre. Dere skaper og gleder og ergrer dere videre. Runddansen stopper ikke før dere igjen opplyses om deres evige liv i nuet. Da slutter dere å reise med tanken og går i stedet tilbake til den helhetserkjennelsen dere utgikk fra. For dette er stillstanden, det evige liv, som ikke skal noe sted, men som alltid holder seg konstant som selve sirkelen av tid - uten tidspunkter.

Det er dere som er tidspunktene, skapt av fødselsøyeblikk og opplevelsessoner, og dette skaper igjen deres varierte personligheter og uttrykk. Hvem dere er, blir uvesentlig, det som teller er å være den dere er med full aksept. Uten å skule til naboen, kollegaen, venner og kjærester med misunnelse og begjær.

Å eie noe vil si å være redde for å tape det - det er avhengighetsskapende i seg selv. Men alle ønsker å eie ikke bare noe, men mest av alt noen, slik at de kan få en å ta vare på og bli tatt vare på selv, gjennom et gjensidig avhengighetsforhold.

Livet består således av forhold på alle plan. Dere berøres av hverandre fordi dere trenger selskap til glede og sorg opp gjennom alle forståelsesplanene, eller dimensjonene, inntil dere atter gjenkjenner projeksjonene - og tar ansvar for selvet.

Hvem dere er, er det dere uttrykker. Så ved å uttrykke deres kjærighet er dere på riktig vei, men hjem kommer dere ikke før dere gir opp å uttrykke noe som helst, og i stedet gir dere

selv mulighet til å ta imot inntrykk utenfra uten å måtte reflektere det tilbake til en annen. Det perfekte speilbildet finnes i kjærlighet når den andre ser seg selv, ikke deg.

Vit at det dere til daglig uttrykker, er hva andre forlanger at dere skal være. Dere har ikke noe annet valg, bortsett fra å snu speilet og se dere selv fra begge sider. Da har dere funnet enhet, og da vil dere også finne kjærlighet, for de der ute er deg som er her inne. Det ytre og indre har til syvende og sist ikke noe skarpt skille, men er kurver som glir inn i hverandre og skaper en helhet som er uatskillelig i sin perfekte dualitet.

Vær bakenfor det dere uttrykker, vær fullt og helt tilstede, og dere finner kilden til skapelsen av all bevegelse uten å røre så mye som et øyelokk, langt mindre en pekefinger.

Se ikke tilbake, se ikke frem, men inn, uten redsel for hva dere møter, for da kommer kjærligheten tilbake. Den gir seg tilkjenne der den alltid har vært, nemlig tilstede, fullt og helt, her og nå!

Ikke gå, men bli. Ikke tal, for øyeblikket er allerede forbi idet du tenkte på hva du ville si. La det spontane uttrykket bli akseptert gjennom følelser, glede og sorg, men tro ikke at du er disse følelsene og tankene du opplever, for den du er finnes alltid bakenfor uttrykket. Den du er, er det som er, og som ser at du er du, i alt. Dualitet = Du i altet.

Slik er du deg selv, selv nå!

**Kanalisert av Rita Eide,
4. juni 2002.**